

SUZANNE
VERMEER
De scheiding

SUZANNE
VERMEER
Winterberg

&

&

Over het boek

Voor de buitenwereld lijken ze het perfecte jetsetpaar te vormen, maar Landon en Madison Camus zijn niet gelukkig in hun huwelijk. Als Landon erachter komt dat Madison vreemdgaat, beramen ze allebei een manier om van elkaar af te komen. Tot de dood hen scheidt...

Inclusief voorpublicatie van de nieuwe winterthriller *Winterberg* die januari 2014 verschijnt!

Over de auteur

Suzanne Vermeer is het pseudoniem van de in juni 2011 overleden auteur

Paul Goeken. In overleg met zijn familie wordt zijn succesvolle creatie onder de naam Suzanne Vermeer voortgezet met nieuwe boeken.

Van dezelfde auteur

All-inclusive

De vlucht

Zomertijd

Cruise

Après-ski

De suite

Zwarte piste

Bella Italia

Noorderlicht

Bon Bini Beach

Het chalet

Route du soleil

Winterberg

© 2011 Suzanne Vermeer

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers,
Utrecht

Omslagbeeld

© Nikola Miljkovic / iStockphoto

Omslagontwerp

Wil Immink Design

ISBN 978 90 449 7077 7

NUR332

Behoudens de in of krachtens de
Auteurswet van 1912 gestelde

uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus

3060, 2130 KB Hoofddorp,
www.reprorecht.nl). Voor het
overnemen van gedeelte(n) uit deze
uitgave in bloemlezingen, readers en
andere compilatiewerken (artikel 16
Auteurswet 1912) kan men zich
wenden tot de Stichting PRO
(Stichting Publicatie- en
Reproductierechten Organisatie,
Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp,
www.cedar.nl/pro).

Suzanne Vermeer

De scheiding

A.W. Bruna Fictie

‘Wij trekken ons terug in de salon en willen niet gestoord worden, Jenna.’

‘*Yes, sir.*’ De huishoudster knikte Landon Camus toe en begon met het afruimen van het dessert. Ze liep tegen de zestig en werkte al veertig jaar voor de familie Camus. In al die jaren had ze voldoende gezien en gehoord om er moeiteloos een vuistdikke roman mee te vullen. Al zou dit nooit gebeuren, want wat er op het landgoed werd gezegd, bleef op het landgoed. Een ongeschreven regel die haar ouders haar met de paplepel

hadden ingegoten. Louisiana was volgens haar ouders de staat waar fatsoensnormen, trouw en respect nog diepgeworteld waren.

Madison volgde haar man naar de salon. Gedurende het diner had ze haar gezicht in de plooi gehouden en de indruk gewekt het de normaalste zaak van de wereld te vinden dat hij op een doordeweekse avond thuis met haar dineerde. Landon nam zelden de moeite om na een dag hard werken een van zijn penthouses in Baton Rouge, New Orleans of La Fayette te verlaten. Hij was grootgrondbezitter en eigenaar van zoveel onroerend goed, dat er dagelijks een

bataljon advocaten voor hem in de weer was om alle zakelijke transacties in goede banen te leiden. Voor zoiets burgerlijks als een diner met zijn vrouw op een doordeweekse dag had hij dus geen tijd. Dat gold eigenlijk ook voor de weekenden, maar om de schone schijn naar de buitenwereld op te houden bracht hij die tijd meestal niet door in een van zijn peperdure appartementen in de stad maar in het kantoor van hun landhuis.

Landon vulde twee glazen met ijsblokjes en schonk er whiskey bij. Hij zette een van de glazen voor zijn vrouw op de salontafel en nam tegenover haar plaats in een van de fauteuils.

‘Hoe was je dag?’

Na twaalf jaar huwelijk kende ze hem goed. Conversaties over alledaagse dingen waren niet aan hem besteed. Hoe haar dag was verlopen interesseerde hem weinig tot niets en als dat wel het geval was zoals nu, had ze waarschijnlijk een probleem. Zeker omdat vandaag voor haar geen alledaagse dag was geweest.

‘Niets bijzonders,’ antwoordde ze neutraal.

‘Hoe bedoel je, niets bijzonders? Moet ik dat interpreteren als dat je hebt gewinkeld, geluncht en daarna gezopen tot je wakker schrok van de mededeling dat ik thuis zou komen? Het dagelijkse

patroon?’

Ze wilde met een sneer van zich afbijten maar iets in haar zei haar dat ze zich moest inhouden. Hij probeerde haar uit de tent te lokken. Maar waarom? Ze werd nerveus. Zou hij het soms weten?

‘Ik weet niet wat je precies bedoelt. Vandaag ben ik inderdaad in Baton Rouge gaan winkelen maar ik heb geen druppel gedronken.’

Hij stond op en glimlachte flauwtjes. ‘Daar had je waarschijnlijk geen tijd voor. Veel te druk met andere zaken, nietwaar?’

Ze schudde mismoedig haar hoofd. ‘Ik weet echt niet wat je suggereert, Landon. Waar slaat dit op?’

Hij liep naar het statige bureau waarop de drankflessen stonden en trok een la open. Met een envelop in zijn hand kwam hij naast haar staan. Hij pakte er een stapeltje foto's uit, legde ze op tafel en spreidde ze als een waaier over het tafelblad.

‘Deze kreeg ik vandaag bezorgd. Gelukkig door iemand die voor mij werkt.’

Even dacht ze dat haar hart gestopt was met kloppen. De foto's lieten niets aan de verbeelding over.

‘De entree van het Radisson Hotel, het centrum van Baton Rouge. Hoe stom kun je zijn om in jouw positie open en bloot met een vriendje in het openbaar te

verschijnen en daar zoenend afscheid te nemen? Het is te hopen dat het bij deze foto's blijft. Als de roddelpers hier namelijk lucht van krijgt, heb ik een serieus probleem.' Hij liet een korte stilte vallen. 'En jij ook, Madison.'

Hij keek haar strak aan. 'Dit is verre van discreet en dus niet volgens onze afspraak.' Hij pakte de foto's en stopte ze terug in de envelop.

'Laat dit nooit meer gebeuren.' Het klonk ijskoud.

Zonder haar verder een blik waardig te gunnen, verliet hij de salon.

De rit naar de haven van het kleine

vissersplaatsje duurde hooguit een uur. Hoewel ze maar een paar keer met Landon naar Walnut Bay was meegegaan, kende ze de route. De kleine haven lag aan de Golf van Mexico. Landon had er de twaalf meter lange *Dorothy* liggen, een vissersboot die was vernoemd naar zijn overleden moeder en werd onderhouden door Tyler LaPierre, de plaatselijke klusjesman die zich ook liet inhuren als stuurman of dekknecht. Meestal was dat laatste het geval, want op zijn spaarzame vrije zondagen wilde Landon zelf varen. Hij was een fervent sportvisser.

Madison vond er niet veel aan. In de eerste jaren van hun huwelijk was ze met

hem meegegaan om haar goede wil als echtgenote te tonen. Het aan de haak slaan en gecontroleerd aan boord halen van die glibberige beesten stond haar echter zo tegen, dat ze er na verloop van tijd de brui aan had gegeven en had geweigerd nog langer op die boot te stappen. Landons reactie hierop was even voorspelbaar als hun huwelijk: het kon hem niets schelen. Sterker nog, zonder haar vermaakte hij zich beter. Regelmatig keek ze in haar achteruitkijkspiegel en speurde de weg achter haar af. Ze was voorzichtiger geworden nu Landon met die foto's gedreigd had.

Ze zuchtte diep en vroeg zichzelf af

hoe het toch zo ver had kunnen komen. Al wist ze het wel. Hun huwelijk was een farce. De eerste jaren van hun huwelijk herinnerde ze zich nog als de dag van gisteren. Nadat ze hem toevallig op een feestje had ontmoet, waren ze als een blok voor elkaar gevallen. Vanwege zijn afkomst en knappe uiterlijk was Landon Camus een van de meest begeerde vrijgezellen van Louisiana. Als voormalig Miss New Orleans had zij niet te klagen over de aandacht van mannen, maar Landon was toch echt de hoofdprijs. Na een korte verloving van enkele maanden, trouwden ze onder het toeziend oog van de *happy few* van Louisiana, wat

neerkwam op een bruiloft met ruim vijfhonderd gasten. Het gros hiervan maakte deel uit van de republikeinse partij waarin Landons familie van oudsher achter de schermen een toonaangevende rol speelde. Zij lobbyden voor een liberale vuurwapenwet, een immigrantenstop en tegen inmenging van de lokale en federale overheid in de levens van haar burgers. *Big brother is watching you* was voor hen een gruwel.

De eerste twee jaar van hun huwelijk waren een geschenk uit de hemel. Landon werkte nog niet zo hard waardoor zij veel tijd samen konden doorbrengen. Toen zij maar niet zwanger raakte en uit een

uitvoerige test bleek dat ze geen kinderen kon krijgen, veranderde hun relatie.

Landon stortte zich steeds meer op zijn werk, waardoor ze elkaar nauwelijks meer zagen. Seks werd zo sporadisch, dat zij er wel van uit moest gaan dat hij buitenshuis zijn bevrediging zocht en kreeg. Drie jaar en vele tranen later besloot zij zijn voorbeeld te volgen, wat uiteindelijk was geresulteerd in de onmogelijke situatie waarin ze zich nu bevond. Haar voornemen om haar leven te gaan leiden zoals zij dat wilde ten spijt.

Maar nu had ze een plan. Het was begonnen met een sluimerende wens die, naarmate de tijd vorderde, steeds

dwingender werd. Om haar zin te krijgen, moest ze Tyler ervan overtuigen met haar samen te werken. Ze was al een tijdje bezig hem voor zich te winnen, maar ze moest nu stappen zetten om zijn interesse niet te verliezen. Het ging namelijk niet om een illegaal boottochtje of een duister verzekeringszaakje, dingen waarvan ze dacht dat de klusjesman er zijn hand niet voor omdraaide. Nee, dit zou groots worden. Ze moest echt alle registers opentrekken om hem op haar hand te krijgen. Als ze eraan dacht, werd ze al een beetje misselijk.

Ze wist zeker dat Landon het niet bij een reprimande zou laten. Voor zijn

advocaten waren deze compromitterende foto's onovertroffen bewijsmateriaal. Bij een 'normale' scheiding moest Landon diep in de buidel tasten en aangezien hij alleen al privé goed was voor zeshonderd miljoen dollar, zou haar maandelijkse alimentatie aanzienlijk zijn. Dit, en het feit dat hij in kringen vertoefde waar men niet zomaar scheidde, had hem ervan weerhouden al eerder een einde aan hun huwelijk te maken.

Nu Landon deze foto's in handen had, zou hij binnen afzienbare tijd de stap wel kunnen zetten en de scheiding aanvragen. De scheiding zou haar inkomsten laten terugvallen tot een bedrag

dat bij lange na niet toereikend was voor de levensstijl die ze zich in de loop der jaren had aangemeten. Aangezien ze er niet aan moest denken om zoveel stappen terug te doen, restte haar slechts één mogelijkheid. Het was heel extreem, maar helaas had ze geen andere keus. Ze weigerde om ten overstaan van de hele goegemeente gekleineerd en gedumpte te worden.

Ze parkeerde de auto net buiten de haven. De kans was klein dat iemand haar herkende, maar ze wilde geen enkel risico nemen. Voordat ze de kade op liep, liet ze haar blik eerst langs alle boten glijden. Even later zag ze Tyler staan. Via een

kleine omweg langs een aantal boten die ter reparatie op blokken stonden, kwam ze bij het schip waar Tyler was. Hij had een kwast in zijn handen en keek verbaasd toen ze recht tegenover hem op de kade bleef staan.

‘Dag mevrouw Camus. Dat is lang geleden.’

Ze glimlachte vriendelijk. ‘Ik was in de buurt en had zin in koffie.’

Hij grijnsde terwijl zijn kraaloogjes glinsterden. Hoewel ze van hem walgde, liet ze dat niet merken.

‘Ik heb in mijn kantoor de beste koffie van de staat.’

‘Lekker,’ antwoordde ze flirtend.

Byron Miller bekeek op zijn gemak de foto's. Nadat hij de laatste had gezien en er weer een keurig stapeltje van had gemaakt, keek hij op.

‘Is dit het, of heb je nog meer?’ vroeg hij aan Landon die tegenover hem aan zijn bureau zat.

‘Niet zwart op wit,’ antwoordde Landon op de neutrale toon die hem zo kenmerkte. In de loop der jaren was ondoorgrondelijkheid zijn handelsmerk geworden. Hij had veel van zijn zakelijke tegenstanders op cruciale momenten ermee afgetroefd.

‘Hij heeft ook nog wat veldwerk

verricht.’

‘Een privédetective?’

Landon knikte. ‘Hij is erachter gekomen dat Madison en haar *toyboy* op die dag een suite hebben gehuurd in het Radisson Hotel onder Mr. en Mrs. Smith. Er is cash betaald.’

‘Iemand van het personeel heeft dus gepraat. Ik begrijp dat het lastig is, maar een verklaring op papier zou het verhaal een stuk sterker maken.’

Landon dacht hier even over na en kwam tot een besluit.

‘Dat lukt wel. *Money talks, bullshit walks.*’

Miller grijnsde om de kernachtige

samenvatting die hem op het lijf geschreven was. Hij liep tegen de zestig en werkte al vijftwintig jaar bij Miller & Johnston, een gerenommeerd advocatenkantoor in New Orleans. Van oudsher behartigde dit kantoor de belangen van de familie Camus. Sinds tien jaar had hij de plek van zijn vader overgenomen, wat inhield dat hij regelmatig contact had met Landon.

‘Wat wil je dat ik doe?’ Hij dacht het antwoord wel te weten, maar moest formeel deze vraag stellen.

‘Een scheiding. Ons huwelijk stelt al jaren niets meer voor, maar daarover hadden we onderling goede afspraken

gemaakt. We leidden ieder ons eigen leven. Voorwaarde was wel dat het discreet gebeurde. Die afspraak heeft zij geschonden. Ik ben helemaal klaar met haar. Dit foutje gaat ze voelen, want ik betaal haar het absolute minimum aan alimentatie. Hiermee,' Landon tikte op de foto's, 'heeft ze het recht op een aanzienlijk bedrag verloren, toch?'

Miller keek bedenkelijk.

'Helaas liggen dit soort zaken niet zo simpel als dertig jaar geleden. Op het eerste gezicht lijken we een sterke zaak te hebben. In de praktijk zou dat nog weleens tegen kunnen vallen, zeker als ze het gaat aanvechten en de beschuldiging

van ontrouw zal afzwakken of jouw avontuurtjes tegen je zal proberen te gebruiken.’

Hij laste een korte pauze in om zijn woorden op Landon in te laten werken.

‘De pers zal ervan smullen. Een Camus die gaat scheiden is hier in de regio nieuws. Grote kans dat ze dan bepaalde smeuiige details over jou, of ze nou waar zijn of niet, naar buiten brengt.’

‘Dat zou laster zijn en dat kun je aanpakken!’

Hij hief bezwerend zijn handen.

‘Ik ontken niet dat we sterk staan. Maar dit wil niet zeggen dat jij ongeschonden uit de strijd tevoorschijn

komt, zowel privé als zakelijk.’

Landon knikte traag. Van dit antwoord werd hij niet bepaald vrolijker, maar hij kende de kwaliteiten van zijn beste advocaat en wist dat hij hem niets op de mouw zou spelden. ‘Wat raad jij me aan, Byron?’

‘Slaap er nog een paar nachtjes over. Als je dan nog steeds zeker weet dat je wilt scheiden, ga ik de zaak voorbereiden en trek ik ten strijde.’

Hij liep naar de deur. Toen hij op het punt stond die te openen, aarzelde hij en draaide zich om.

‘Neem hier echt je tijd voor, Landon. Helemaal in dit soort zaken kosten

emotionele beslissingen je uiteindelijk meer dan je lief is.’

Landon knikte. Hij had even willen zeggen dat hij het juist allemaal heel zakelijk zag, maar hij wist dat Miller gelijk had.

Madison deed haar slipje en rokje weer aan en knoopte haar blouse dicht. Hoewel het in die dertig minuten geen seconde van haar gezicht af te lezen was geweest, had ze van zichzelf en Tyler LaPierre gewalgd. Dit was de eerste maal in haar leven geweest dat ze echt tegen haar zin in seks had gehad. Hopelijk was het ook de laatste keer geweest. Ze moest er namelijk

niet aan denken dat ze ooit nog in een soortgelijke benarde positie als vandaag terecht zou komen. Maar het was voor de goede zaak, hield ze zichzelf voor. Het meest smerige gedeelte zat erop. Nu moest ze haar zakelijke voorstel verleidelijk inpakken.

De slaapkamer waarin ze zich bevond, was de luxeslaapplek van een miljonair uit New Orleans die gemiddeld een week of drie per jaar zijn villa voor dit onderkomen verhuurde. Tyler had haar dit tijdens het betreden van het schip verteld. Ze had geen enkele reden om hieraan te twijfelen en het interesseerde haar evenmin. Zoals ze al had vermoed, was hij na al die weken

opwinding gretig op haar avances ingegaan. Om de spanning op te bouwen, had ze eergisteren niet direct toegehapt op zijn voorstel om enkele schepen van binnen te bekijken. Toen ze afscheid hadden genomen en zij ter sprake bracht dat ze overmorgen weer langs zou komen, zei de geile blik in zijn ogen meer dan genoeg. Haar eerste move was geslaagd, en na de walgelijke seks van daarnet mocht ze concluderen dat ook het tweede deel van haar plan succesvol was verlopen.

Ze hoorde het toilet doorspoelen. Het ordinaire mannetje met zijn pezige lichaam zou weer naast haar komen liggen. Misschien was hij nog niet

verzadigd, ze moest er niet aan denken. Helaas voor hem was het fysieke gedeelte voorlopig voorbij. Mocht hij precies doen wat zij hem zou opdragen, dan was het best mogelijk dat ze zich in de toekomst wat toegeeflijker zou opstellen. Maar dat was van later zorg. Eerst moest zij hem volledig op haar hand zien te krijgen.

Tyler stapte de slaapkamer binnen. Hij was onaangenaam verrast dat zij haar kleren weer had aangetrokken, maar deed zijn uiterste best dit niet te laten merken.

‘Heb je het soms koud?’ vroeg hij met een grijns die een deel van zijn onregelmatige gebit blootlegde. Het was hartje zomer en het kwik was vandaag al

opgelopen tot vijfendertig graden.

Ze negeerde zijn vraag en gleeed met haar vingers langs het opstaande, kalfsleren deel tussen het bed en de wand van het schip.

‘Ik hou van luxe. Dat is iets wat ik niet kan missen.’

Tyler haalde zijn schouders op. ‘Ach, alles went. Ook een tweekamerappartement met uitzicht op het balkon van de burens. Ik woon er al tien jaar, dus ik weet er alles van.’

Ze draaide zich een kwartslag om, streelde zijn borst en keek hem begerig aan.

‘Ik moet je wat bekennen. Soms denk

ik eraan om alles achter me te laten.

Bijvoorbeeld met een schip als dit weg te varen en aan de horizon te verdwijnen. De hele dag eten, drinken, zonnen en vrijen.'

Ze lachte ondeugend.

'Lijkt dat je wat?'

Ze voelde hoe zijn lichaam reageerde op haar strelingen. Hij richtte zijn blik op een patrijspoort, keek naar buiten en leek haar vraag serieus te overdenken.

'Meen je dat? Dat lijkt me geweldig,' antwoordde hij even later. 'Maar ik zou niet weten hoe ik dat moet betalen. En hoe zit het met Mr. Camus?'

Een mysterieuze glimlach bleef op haar gezicht gebeiteld toen ze haar mond

vlak bij zijn oor bracht.

‘Daar heb ik wel een oplossing voor. Wat dacht je van tien miljoen dollar?’

Landon nam een slok van zijn whiskey en knikte in de richting van het openstaande raam. Het briesje dat de salon bereikte zorgde nauwelijks voor enige verkoeling. De zomers op het platteland van Louisiana waren heet en vochtig.

‘Dit schiet niet op,’ bromde hij. ‘Zal ik alle ramen maar laten sluiten en de airco aanzetten?’

Madison twijfelde en haalde haar schouders op. De koele lucht van de airco zorgde weliswaar voor een aangename

temperatuur, maar ze was overgevoelig voor de koude luchtstroom, waardoor ze morgen zo goed als zeker een flinke verkoudheid zou hebben. Landon wist dat, dus dat hij het voorstelde was voor haar weer een voorbeeld van zijn onvermogen zich in haar in te leven.

‘Liever geen airco,’ antwoordde ze. ‘Dan ben ik een paar dagen geen mens door al dat gesnotter.’

Landon knikte begrijpend. ‘Dan laten we het zo.’ Hij stond op en liep naar de deur.

‘Heb je er bezwaar tegen dat ik aan Buster vraag of hij een ventilator brengt?’

Ze schudde haar hoofd. Nee maar, hij

was wel degelijk hoffelijk vandaag. Zolang de harde wind van die ventilator niet op haar werd gericht vond ze het best.

Landon knikte haar toe en ging op zoek naar de butler, die waarschijnlijk in de buurt van of in de keuken was. Madison keek hem bedenkelijk na. Het was vrijdag en hij was voor zijn doen vroeg thuisgekomen. Ze hadden gezamenlijk gegeten en er was geen onvertogen woord gevallen. Voor zijn doen was hij al de hele avond vriendelijk geweest. Dat hij gewoon een spelletje met haar speelde was ook goed mogelijk. Ze zag hem er wel voor aan. Landon was een rancuneuze man. Het was onmogelijk dat hij haar die

misstap zou vergeven. En toch...

Vanavond was hij weer een beetje de man op wie ze verliefd was geworden. Ze vroeg zich af of hij ook op de hoogte was van haar eerdere afspraakjes.

Ondanks zijn goede humeur moest ze op haar hoede blijven. Ze wist bijna zeker dat hij niets wist van haar contact met Tyler LaPierre. Ze was niet gevolgd.

Tot haar genoegen had Tyler toegehapt. Hij was intussen bereid heel ver te gaan om in de toekomst met haar in luxe te leven. Maar voordat het zover was, moest er wel een lastig obstakel uit de weg worden geruimd. Ze hadden uren gepraat en waren uiteindelijk tot de conclusie

gekomen dat er maar één idee een goede kans van slagen had. Nadat ze de details hadden uitgewerkt, hadden ze met een lange kus afscheid genomen.

Landon kwam zonder ventilator binnen.

‘Buster zat nog te eten,’ zei hij voordat ze de kans kreeg een vraag te stellen. ‘Hij brengt straks een ventilator... Zo belangrijk vond ik het nou ook weer niet.’

Madison haalde een kleine handgemaakte waaier uit een la. Ze klapte deze open en zorgde met wat vinnige handgebaren voor wat tijdelijke verkoeling.

‘Heerlijk,’ verzuchtte ze. ‘Ik zou een

moord doen voor een fris windje.’

‘Zondag ga ik de zee op en daar zal ongetwijfeld een lekker briesje zijn, maar we gaan wel om te vissen, dus ik neem aan dat jij daar geen zin in hebt?’

Haar eerste reactie was om toe te happen. Ze wist zich echter te beheersen. Vissen was niet bepaald haar favoriete bezigheid, dus een enthousiaste reactie zou argwaan bij hem kunnen wekken.

‘Nee, je hebt gelijk, ik vind vissen saai,’ zei ze verveeld. ‘Binnenhalen en weer teruggooien, daar snap ik de lol niet van. Ik ga liever een stuk echt varen in plaats van eindeloos op één plek dobberen.’

Landon glimlachte geamuseerd. ‘Wat jij saai noemt, is voor mij rustgevend. Ieder zijn hobby, toch? Zondag wordt trouwens een bijzondere dag. Tyler belde me vanmorgen met een interessant verhaal. Hij had met beroepsvissers gesproken en die waren op haaien gestuit.’

Haar hartslag versnelde, maar ze bleef onverschilligheid uitstralen.

‘Wat is daar zo bijzonder aan? Je hebt toch wel vaker haaien gevangen?’

‘Maar geen exemplaren van boven de twee meter,’ antwoordde hij meteen. ‘Het is behoorlijk ver van de kust, maar wat mij betreft het proberen waard.’

‘Dus je gaat ook een flink stuk varen?’

Hij knikte bevestigend.

‘Dan zal ik er nog eens over nadenken.’

Anderhalf uur nadat ze de haven waren uitgevaren was het anker nog steeds niet uitgegooid. Landon had tien minuten geleden wel wat vaart verminderd. De zon stond hoog aan de hemel en het was bijna windstil, waardoor er nauwelijks golfslag was. De oceaan was een grote spiegel met hier en daar een rimpel.

Madison lag, ogenschijnlijk ontspannen, in haar bikini op de kleine voorsteven. Nu het zover was dat haar plan binnen afzienbare tijd zou worden

uitgevoerd, had ze steeds meer haar twijfels. Ze was ontzettend nerveus. Tyler had tot dusver gedaan wat hij had beloofd door Landon over de haaienplek te vertellen. Dat had ze wel verwacht, maar toch, je wist maar nooit. Tegenover haar mocht hij dan wel zelfverzekerd overkomen, het bleef afwachten of hij het plan uiteindelijk echt zou uitvoeren. Zouden haar charme en het vooruitzicht op een flinke som geld achteraf sterker zijn dan zijn loyaliteit naar Landon of de angst ontdekt te worden?

Had ze het wel goed ingeschat? Waren die foto's wel echt zo bedreigend, of alleen een stok achter de deur waardoor

zij zou stoppen met haar affaires? Kon het zo zijn dat hij helemaal niets in zijn schild voerde? Dat hij het bij de foto's zou laten en haar nog een kans gaf? Dat die scheiding er toch niet zou komen? Ach, wat zat ze zichzelf nou voor de gek te houden. Hun huwelijk stelde niets voor en met dit 'bewijsmateriaal' stond hij bijzonder sterk om op een goedkope manier van haar af te komen. Want dat was wat hem in het verleden had tegengehouden. Zonder een zwaarwegende reden als vreemdgaan moest hij haar het grootste deel van zijn leven een aanzienlijke toelage betalen. Landon was een begaafd zakenman die

wist dat hij het ijzer moest smeden als het heet was. Nu was dus het uitgelezen moment voor hem. En mocht het niet nu zijn, dan zou die scheiding over een paar maanden wel komen. Ze hadden het niet goed meer samen en hij zou wel weer iets nieuws verzinnen om haar aan de kant te kunnen zetten.

De beperkte kennissenkring die zij tijdens hun huwelijk had opgebouwd bestond louter en alleen uit mensen die uit het milieu kwamen waarin Landon zich bewoog. Centraal stond, was beter uitgedrukt. Zij zouden zich zonder enige aarzeling van haar afkeren. Het voormalige fotomodelletje werd teruggetrapt naar de

onderste tree van de sociale ladder waarvandaan ze ooit was opgeklimmen. Als weduwe van Landon zou het echter de omgekeerde wereld zijn. Dan zou ze publiekelijk worden gerespecteerd (al was het maar voor de schijn) en kon ze gewoon haar eigen leven leiden. Ze had te hard gevochten om te komen waar ze nu was. Ze zou dat door niemand laten afpakken. Dus was er maar één oplossing. Het was ironisch dat ze haar verleidingskunsten, die haar in de problemen hadden gebracht, nu ook voor de enige oplossing die ze kon bedenken had moeten inzetten. Als zij echt wilde, kon geen man op de wereld haar weerstaan. Ook Tyler niet.

Juist Tyler niet. Gedreven door blinde verliefdheid en onvervalste hebzucht zou hij hun plan uitvoeren.

‘We zijn nu op de plek,’ hoorde ze Landon zeggen. Ze draaide zich om en zag hoe hij naar het paneel met de navigatieapparatuur keek. Ze zaten midden op zee, nergens was een strook land of een schip te bekennen.

‘Hoe weet je dat je op de goede plek bent?’

‘Tyler heeft me de coördinaten gegeven.’ Ze keek om zich heen en zag hoe Tyler een emmer pakte en daar met een grote lepel in roerde.

‘Lunch,’ grijnsde Landon. Hij nam

nog meer gas terug. Tyler schepte de smurrie uit de emmer en gooide het in een regelmatig tempo overboord. Ze wist niet wat voor bloederig mengsel hij als lokaas gebruikte, maar het stonk vreselijk.

Even later sneden de eerste vinnen door de oppervlakte. Ze wist dat ze op deze boot veilig was, maar werd bij het zien van de vinnen toch onrustig. Toen de emmer leeg was, zag ze zeker een stuk of tien haaienvinnen rond de boot draaien. Het kon niet lang meer duren voordat het onvermijdelijke zou gebeuren. Precies op tijd hoorde ze Tyler de ingestudeerde woorden zeggen.